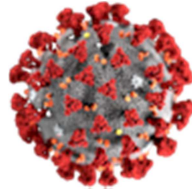

COVI-VICI

“Buổi sáng mai hôm ấy, một buổi mai đầy sương thu và gió lạnh. Mẹ tôi âu yếm nắm tay tôi dẫn đi trên con đường làng dài và hẹp. Con đường này tôi đã quen đi lại lắm lần, nhưng lần này tự nhiên tôi thấy lạ. Cảnh vật chung quanh tôi đều thay đổi, vì chính lòng tôi đang có sự thay đổi lớn: Hôm nay tôi đi học”.

Tên đây là một đoạn văn trong bài *“Tôi đi học”* nổi tiếng của nhà văn Thanh Tịnh.

Tôi cũng có một “buổi sáng mai hôm ấy” nhưng là một sáng mai không sương thu, gió lạnh và chẳng có ai âu yếm nắm tay tôi đi. Trên con đường “*tôi đã quen đi lại lắm lần, nhưng lần này tự nhiên tôi thấy lạ. Cảnh vật chung quanh tôi đều thay đổi, vì chính lòng tôi đang có sự thay đổi lớn*”.

Cái buổi sáng mai “hôm ấy” của tôi cũng không xa xôi gì cho lắm. Nó còn đây cái mùi gây gây lạnh, còn đây một cảm giác lạ lùng. Không phải như một anh ăn cơm nguội lâu ngày, giờ sắp húp lại một bát phở nóng, tôi không hồi hộp, hoang mang, cũng chẳng bồn chồn, rợn rã. Chỉ thấy hơi “là lạ”, khi trở lại trên con đường lâu ngày không đi.

Khác với cậu học trò Thanh Tịnh, cái buổi–sáng–mai–hôm–ấy của cậu là buổi sáng đầu tiên cậu đi học hay, nói một cách khác, buổi sáng đầu tiên cậu đến trường, là lần đầu tiên cậu bước vào cái không gian lạ lẫm đối với cậu, gặp những khuôn mặt mà, có thể, cậu chưa từng gặp bao giờ. Trong khi cái buổi–sáng–mai–hôm–ấy của tôi là ngày đầu tiên tôi trở lại văn phòng, sau gần đúng 6 tháng không ĐI làm.

Không ĐI, không phải không CÀY / Mà là chết bỏ cả ngày lẫn đêm! Đó là cái “nỗi lòng” mà tôi đã giải bày với bạn về chuyện Cày–ở–nhà (Home office) trong thời gian bị cô lập thôi. Chứ Cày–nhà thì khỏe hơn Cày–sở rồi, nhất là đỡ mất 3H [giờ] di chuyển mỗi ngày.

Cái “hôm ấy” của tôi là hôm thứ tư (9/9) rồi. Cũng chỉ vì nhà tôi bị panne internet! Nên “cậu” phải bốc điện thoại báo Xếp “tí nữa tao vào”.

Thật ra, các đồng nghiệp trong department tôi đã lần lượt trở vào sở từ tháng 6 đến giờ, chỉ còn 4 đứa ở nhà, trong đó, 3 đã là “thương phế binh” (personne à risques) vì bị mổ tim. Tim tôi, ngoài chuyện “ngục tù” (“trái tim ngục tù”!), thì vẫn còn ngon lành. Nhưng

Xếp đồng ý cho tiếp tục Cày–nhà vì tôi đi làm bằng xe lửa dễ bị lây, nhất là ở nhà thì tôi cày nhiều hơn, giờ giấc cũng “dễ dãi” hơn (gọi mấy giờ cũng có mặt)!

Trên “con đường tình ta đi” hôm ấy, ngoài cái quên chạy “đường tắt”, mọi chuyện vẫn xảy ra bình thường. Cho đến khi xe vào cổng.

Ngay trước cổng là một bảng to nhắc phải “bắt buộc đeo mask”. “Cửa quay” vào cao óc chỉ chấp nhận mỗi lần 1 người! Mới bước vào accueil thì đã thấy dưới nền đầy những vạch đỏ cách nhau 1m 2 người: gardien, standardiste mang mask, ngồi sau hàng kính chắn, cùng những bảng chỉ dẫn “không nên cà badge sát support” “giữ khoảng cách 1m”, chỗ này dán băng chặn đường, nơi kia vẫn phòng đóng kín, v.v. Không ai nói với ai, không khí nặng nề, căng thẳng... Thêm vài cây súng là y như đang... đảo chánh!

Đường văn phòng tôi chỉ toàn một chiều, từ cầu thang lên lầu, qua các hành lang. Không gian im vắng! Đi tới đâu cũng mask là mask. Không thấy nụ cười, chỉ toàn những “đôi mắt người... phương Tây” u uẩn! Đã thế, lại không đến gần được, chỉ đứng xa tay vẫy chào nhau. Chán quá, tôi đi một mạch vào văn phòng.

Ở bureau thì còn te tua hơn. Cứ như bị “cách mạng” kiểm kê, tịch thu tài sản! Từ cái cafetiere, cái hộp đựng mù–soa của “cậu”, đến cái bouilloire của hai thằng đồng nghiệp cũng đã không cánh mà bay! Hỏi thằng đồng nghiệp thì nó bảo Xếp tịch thu vì đó là đồ “quốc cấm thời Covid”! Các fontaine nước uống bị khóa, phải tự túc cá nhân. Máy (tự động) bán cà phê, cacao, potage... cũng bị cúp! Nước uống không có nhưng nước sát trùng thì đầy đầy! Bực nhất là cái khoảng đi toilettes!

Bạn ta cũng biết tôi là một người yêu nước, “cung cầu” xấp xỉ ngang nhau. Toilettes cách bureau tôi không xa, có điều nó nằm phía bên kia hành lang mà (bây giờ) tôi gọi là “le couloir de Berlin” (hành lang ô nhục). Bởi vì, theo luật đi đường mới (thời Covid Tàu), phải “một chiều” để tránh chạm mặt nhau. Có nghĩa là ra khỏi bureau, thay vì trước kia băng qua hành lang là tới ngay “điểm hẹn”, thì bây giờ tôi phải quẹo tay phải, đi một mạch xuống tuốt dưới “ngã tư Bảy Hiền”, xong, quẹo tay trái, rồi đi trở ngược lên, vào nơi “gió cát” (?). Lúc ra... về thì nhanh hơn vì bureau nằm phía đối diện. Nhưng ai cần nữa?! Bạn đi mới quan trọng. Chứ... xong xuôi hết rồi, người thơ thối, hân hoan, “đường xa đâu sợ ướt mưa”, đi nhanh hay chậm đâu thành vấn đề?!

Mất cái này nhưng được cái khác. Là mấy urinoir không đón “khách” gần nhau nữa. Mà cái mở, cái cấm. Nhờ thế nên người sử dụng, là tôi, rất thoải mái. Chứ trước kia thì nhiều thằng vô duyên lắm, cứ chọn ngay tôi mà kết duyên hàng xóm, vừa “thi hành” vừa chuyện vãn, cứ như ngồi quán cà phê! Khiến đã mất thì giờ (!), lại phải giữ kẽ, sợ hớ hênh, lơ đễnh, nó cười là da vàng nhược... tiểu, què chết luôn!!!

Trưa đi ăn cantine mà bắt chán! Diện tích bị thu hẹp lại 2/3. Thực đơn rất “giản dị”. Nước được phát chai (0.5l). Không tách, ly gì ráo. Dao nữa gói riêng từng phần. Muối, tiêu toàn

bịch nhỏ. Tệ hơn cả McDonald! Ngồi ăn thì ngồi theo kiểu chữ “chi”, như ngồi hổ tránh bom! Trước mặt không ai, lảng giềng cũng không! Nói chuyện phải nói lớn. Thành ra đa số đều im lặng, cắm cúi ăn vì sợ văng... sang người khác! Nhà hàng mà cứ như tu viện!

Nản quá nên, trên đường ra khỏi cantine, tôi định mang thơ bà Huyện Thanh Quan ra, luận với thằng đồng nghiệp: “Covid gây ra cuộc hí trường”. Nhưng nghĩ đến chữ “hí trường” thì không biết dịch ra sao?! – Chả nhẽ là... “école du rire” (trường dạy cười)!!!?

Nhiều cái chán như thế nên tôi càng thù Tàu Cộng, thù lây sang tên Tổng Giám Đốc WHO toa rập! Nếu tụi nó báo động sớm thì, ít ra, được chuẩn bị trước, tình hình thế giới đâu quá thê thảm như hôm nay (!)?

Nhưng nghĩ lại, sống với CV (Covid_Tàu) còn đỡ hơn sống với VC (Việt Cộng). Mặc dầu cả hai đều là “sản phẩm” của Tàu!

Chống CV, chúng ta phải che miệng, che mũi, phải rửa tay, phải giữ khoảng-cách-xã-hội. Trong khi VC bịt miệng, bóp mũi đồng bào, đảng viên thi nhau rửa tiền, người dân tránh xa công an, cán bộ, v.v.

Số tử vong vì CV hiện nay, 18/9/2020, trên toàn thế giới, là 944,887 người. Trong khi số người chết do VC gây ra (tấn công miền Nam), từ 65-75, là >3 triệu quân nhân tham chiến, thêm 2 triệu đồng bào miền Bắc, 430,000 đồng bào miền Nam (Theo Wikipedia, La Guerre du Viet Nam)!

Từ khi vượt biên đến nay tôi tin vào “số mệnh”. Tôi nghĩ, Covid Tàu là cái “số” nhân loại phải chịu, ít nhất, là trong năm nay. Nhưng rồi cũng sẽ đâu vào đó. Bởi tôi tin vào những tiến bộ khoa học.

Nhưng còn cái số của người Việt chúng ta phải chịu “VC”, quả tình không biết đến bao giờ?!

–Hỏi Mẹ Việt Nam hay hỏi thằng Tàu Cộng?!

BP

18/9/2020

